

ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ

Αυτοί που ανάλωσαν τη ζωή τους στον εθελοντισμό

Μια πολύ απλή, σεμνή εθελόντρια φιλοξενούμε σ' αυτό το τεύχος μας, μια εθελόντρια που παρ' όλο το προχωρημένο της ηλικίας της βρίσκεται στις επάλξεις του εθελοντισμού, πάντα έτοιμη να προσφέρει την αγάπη, την καλοσύνη και τη συμπόνοια της προς τον κάθε συνάνθρωπό μας που την έχει ανάγκη.

Γράφει:

η Μάρω Αχιλλέως

Εκπαιδευτικός

Μέλος Διοικούσας

Επιτροπής Ε.Σ.Ε. Λεμεσού

Κικίτσα Σολομωνίδου, πάντα έτοιμη στις επάλξεις του εθελοντισμού.

Η πρώτη αντίδραση της στο τηλέφωνο όταν την παρακάλεσαν να συναντηθούμε για κάποια συνέντευξη προς τη ΣΥΜΠΟΡΕΥΣΗ: «Ευχαριστώ πολύ, πάρα πολύ, είναι μεγάλη τιμή για μένα, αλλά όχι. Δε νομίζω πως χρειάζεται. Υπάρχουν τόσα άλλα άτομα που προσφέρουν. Ειλικρινά νιώθω πως αυτό είναι κάτι αχρείαστο».

Μα κ. Κικίτσα, σας παρακαλώ, θάνατι τιμή για τη ΣΥΜΠΟΡΕΥΣΗ να φιλοξενήσει μια εθελόντρια με τόσο πολύπλευρη, μακρόχρονη προσφορά. Θα είναι ένα ωραίο παράδειγμα, ένας φάρος που θα καθοδηγεί τους νέους εθελοντές.

Αυτά και αρκετά άλλα έπεισαν την κ. Κικίτσα Σολομωνίδου να συγκατανεύσει για μια συνέντευξη.

Η Κικίτσα Σολομωνίδου γεννήθηκε στη Λεμεσό. Γονείς της ο Ιάκωβος και η Φωτεινή Χ' Λοΐζου, άνθρωποι ευσεβείς που τη μεγάλωσαν σ' ένα πραγματικά χριστιανικό περιβάλλον. Από μικρή γαλουχήθηκε με την πίστη στο Θεό και την αγάπη για τον συνάνθρωπο. Αυτά τα ωραία ιδανικά φώλιασαν βαθιά στην καρδιά της και με το πέρασμα του χρόνου στέριωναν και δυνάμωναν δίνοντας της θάρρος και κουράγιο να συνεχίζει την ανεξάντλητη προσφορά της. Φοίτησε στην Ιδιωτική Σχολή Λεμεσού της Αθηναϊδος Λανίτου, παίρνοντας παράλληλα μαθήματα ζωγραφικής, Γαλλικής γλώσσας και πιάνου.

Συμπλήρωσε τις σπουδές της για ένα χρόνο σε Σχολή Καλογορητών στην Αλεξάνδρεια. Εδώ όπως πιστεύει η ίδια θεμελίωσε ακόμη πιο γερά και ατσάλωσε τα ιδανικά που της είχε καλλιεργήσει η οικογένεια. Την αγάπη και την προσφορά προς τον συνάνθρωπο.

Σε ηλικία 17 χρονών βρίσκεται για μουσικές σπουδές στις Βρυξέλλες.

Μετά από τρία χρόνια επιστρέφει στην Κύπρο με ακόμη πιο πλούσιο τον εσωτερικό της κόσμο. Αναμειγνύεται στη μουσική κίνηση της Λεμεσού. Συνεργάζεται στενά με τον αειμνηστο Σόλωνα Μιχαηλίδη αλλά και μόνη της δίνει φιλανθρωπικά ρεσιτάλ. Δυο πολύ επιτυχημένα ρεσιτάλ ήταν αυτά που έδωσε για ενίσχυση του ταμείου για ανέγερση του Ιερού Ναού της Αγ. Τριάδας.

Έτσι ξεκινά η φιλανθρωπική δραστηριότητα της κ. Κικίτσας Σολομωνίδου.

Το 1939 παντρεύεται με το δικηγόρο Πλάτωνα Σολομωνίδη και αποκτά δυο γιους, το Μάκη και τον Ανδρέα, που δυστυχώς τον έχασε σε πολύ μικρή ηλικία.

Το 1949 όταν ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος, τότε Μητροπολίτης Κιτίου ίδρυσε τη Φιλόπτωχο Αδελφότητα Λεμεσού η Κικίτσα υπακούοντας στη φωνή της καρδιάς της εντάχθηκε από τις πρώτες και άρχισε να προσφέρει τις υπηρεσίες της. Το 1962 εξελέγη πρόεδρος του Σωματείου, θέση την οποία κατέχει μέχρι σήμερα.

Το 1972 εξελέγη πρόεδρος του Παγκύπριου Συνδέσμου Ευημερίας Τυφλών - κλάδος Λεμεσού, θέση στην οποία παρέμεινε μέχρι το 1993. Συνεχίζει ακόμη σαν μέλος της επιτροπής να προσφέρει τις υπηρεσίες της.

Το 1981 το Κεντρικό Συμβούλιο του Παγκύπριου Συνδέσμου Ευημερίας Τυφλών την ανακήρυξε επίτιμη Αντιπρόεδρο του σε ένδειξη εκτίμησης για τη μεγάλη προσφορά της προς το Σύνδεσμο και τους τυφλούς γενικά.

Τον Δεκέμβριο του 1989 το Επαρχιακό Συμβούλιο Ευημερίας Λεμεσού με την

ευκαιρία της «Παγκόσμιας Ημέρας Εθελοντών» την τιμήσε για την πολύπλευρη προσφορά της.

Το Μάιο του 1990 ο Ροταριανός Όμιλος Λεμεσού ΑΜΑΘΟΥΣΙΑ την τιμήσε επίσης για τη μεγάλη προσφορά της στην πόλη της Λεμεσού.

Τέλος το 1995 τιμήθηκε από το Σύνδεσμο Ευημερίας Τυφλών Λεμεσού.

Ύστερα απ' όλες αυτές τις τιμητικές διακρίσεις, που φυσικά ουδέποτε επεδίωξε, ένωσε ακόμη πιο βαρύ το καθήκον της προς το συνάνθρωπο.

Μ' αυτά τα λίγα λόγια προσπάθησα να σκιαγραφήσω την προσωπικότητα της Κικίτσας Σολομωνίδου, της γυναίκας που εδώ και πέραν του μισού αιώνα βρίσκεται στις επάλξεις του εθελοντισμού, έτοιμη πάντα να μελετήσει σοβαρά κάθε περίπτωση που της παρουσιάζεται, πάντα με μεγάλη λεπτότητα και διακριτικότητα ν' απλώσει το χέρι για ν' απαλύνει τον πόνο, να δώσει τη χαρά στον πονεμένο συνάνθρωπο.

Κάποια όμορφα λόγια όμως που λέχθηκαν από την ίδια σε απαντητική ομιλία της όταν τιμήθηκε ίσως σκιαγραφήσουν πιο βαθιά αυτή τη σεμνή προσωπικότητα και ας γίνουν φάρος φωτεινός να φωτίζουν τις καρδιές των νέων εθελοντών και να καθοδηγούν τα βήματά τους:

«Δεν έχω κάμει τίποτα περισσότερο από το καθήκον μου προς το συνάνθρωπο. Προσπάθησα πάντα να το κάνω με ευσυνειδησία, αγάπη και απλότητα. Νιώθω πολύ έντονο το συναισθημα της προσφοράς. Νομίζω ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερη ικανοποίηση από του να δίνει κανείς στον άλλο χαρά. Χρειάζεται όμως διακριτικότητα και λεπτότητα ώστε η προσφορά να δίνεται απλά και αθόρυβα

χωρίς να θίγεται η αξιοπρέπεια εκείνου που τη δέχεται. Δεν είναι μόνο η οικονομική βοήθεια που έχει σημασία, το σημαντικότερο είναι η αγάπη με την οποία πλησιάζουμε τους πονεμένους συνανθρώπους μας, η καλοσύνη, η κατανόηση, το πραγματικό ενδιαφέρον για τα προβλήματά τους. Πάντα να είμαστε έτοιμοι να διαθέσουμε λίγο από το χρόνο μας να κουβεντιάσουμε μαζί τους, να τους δώσουμε θάρρος ν' αντιμετωπίσουν τις δυσκολίες.

Ένα βλέμμα γεμάτο αγάπη, ένα χαμόγελο γεμάτο ζεστασιά αυτό είναι το μυστικό για μια σωστή επικοινωνία, για μια σωστή προσφορά».

Αυτή είναι η Κικίτσα Σολομωνίδου, μια γυναίκα ευαισθητοποιημένη από τα νεανικά της χρόνια, πάντα στις επάλξεις του εθελοντισμού, θα συνεχίσει να προσφέρει με οποιοδήποτε τρόπο μπορεί μέχρι την τελευταία της πνοή. Δεν μπορεί να φανταστεί τον εαυτό της μακριά από τις τάξεις του εθελοντισμού.